

VICTOR EFTIMIU

GERBUL FERMEGAT

Editura Ion Creangă

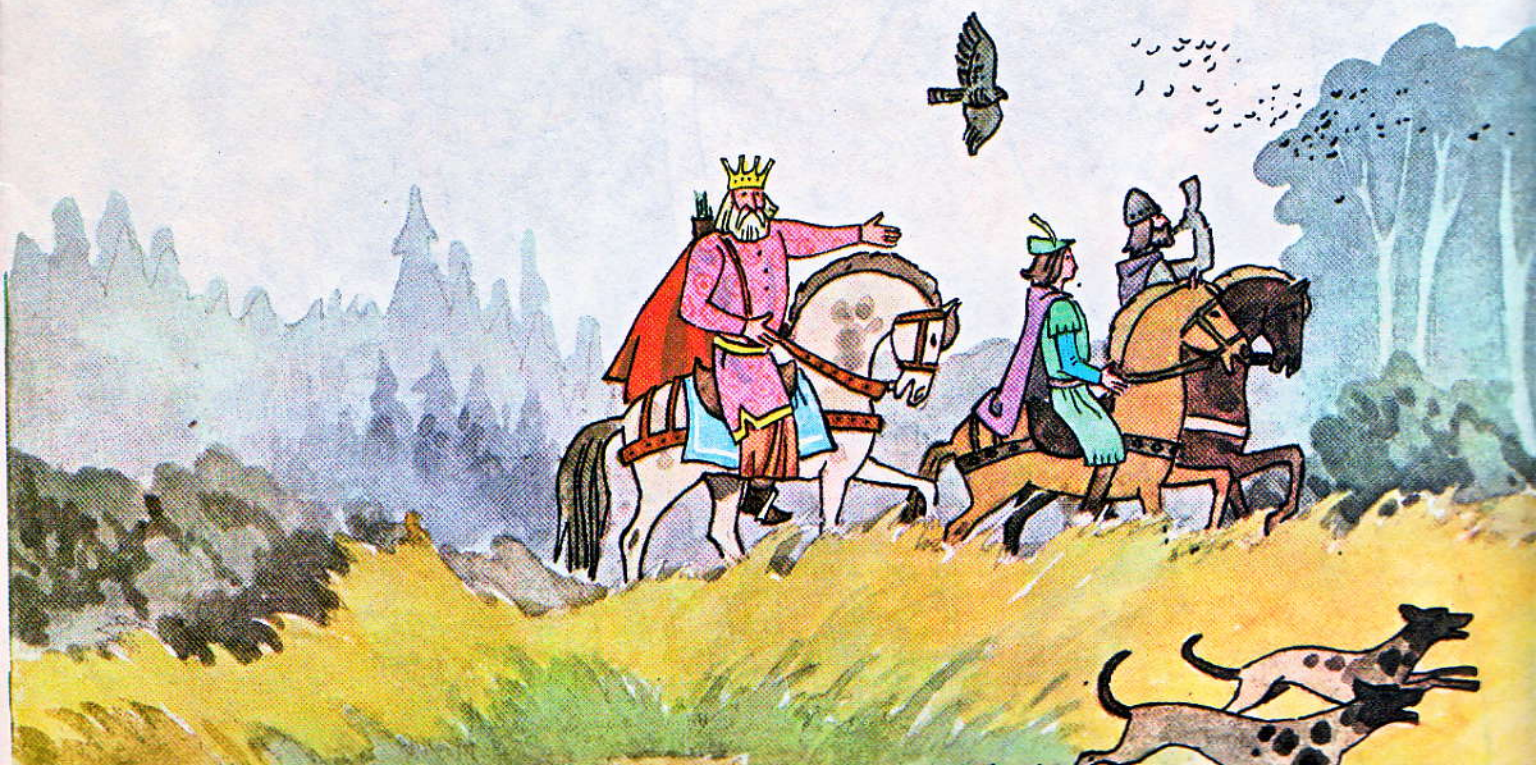

A fost odată un împărat care avea nenumărate moșii, păduri, vii și eleștee. Stăpînea multe sate și tîrguri. Și îl chema împăratul Negură.

Mii și mii de țărani trudeau pe pămînturile lui.

Vătafi cu bice plumbuite păzeau pe acești bieți muncitori ai țării, lovindu-i fără milă cînd nu mai puteau și cădeau de ostenală și de arșiță, pe brazda și pe holda încinsă de soarele amiezii. Iar Negură-Împărat trăia numai în belșug, în ospețe și desfătări, fără să-i pese de cei care se istoveau, adunîndu-i atîtea bogății.

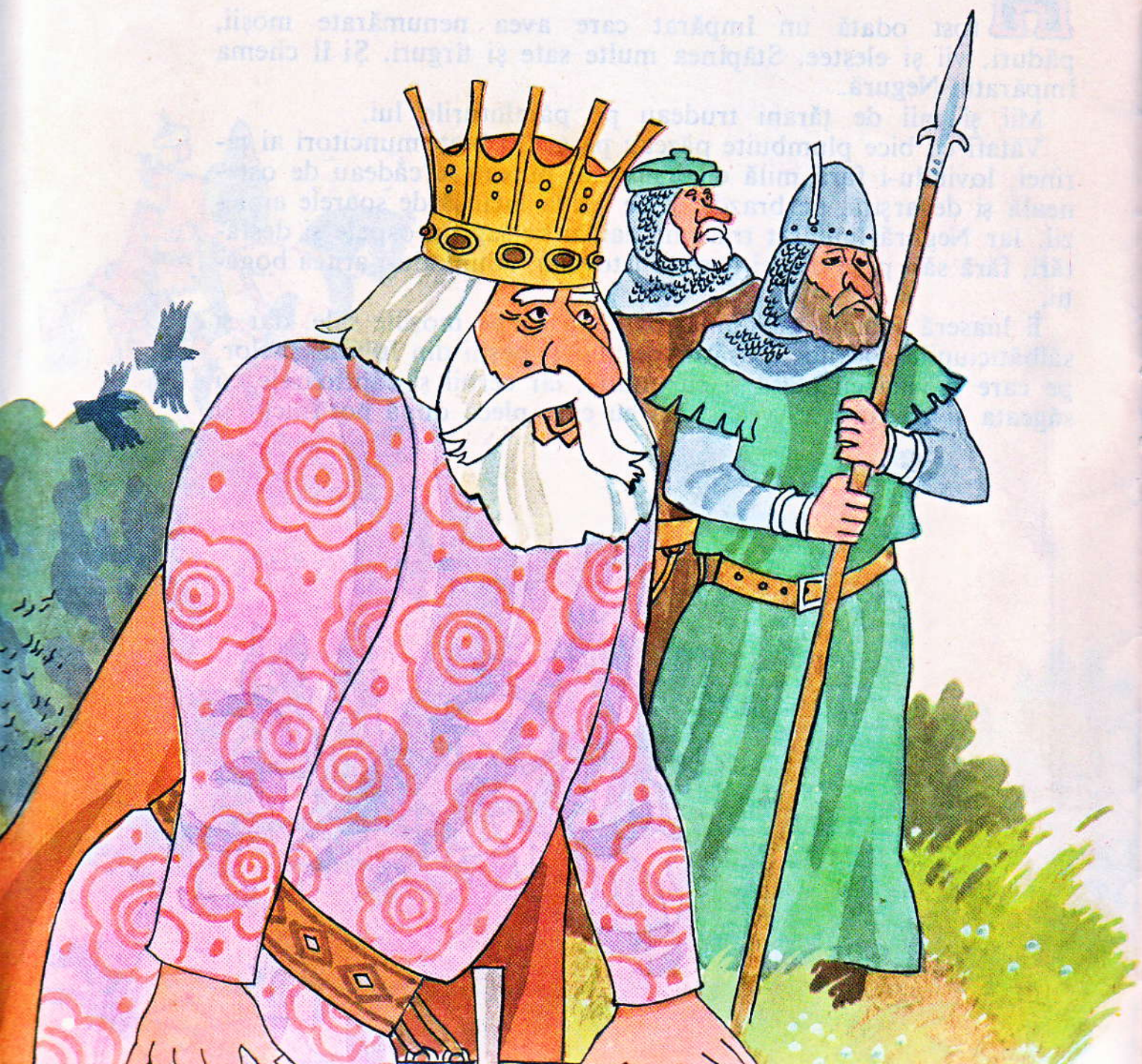
Îi luaseră spaima nu numai oamenii de pe moșiile sale, dar și sălbăticiunile codrilor, păsările cerului și peștii din fundul apelor, pe care îi vîna cu plasa și cu undița, iar cerbii și căprioarele cu săgeata și cu furca. Avea șoimi cu care pleca după potîrnichi și

iepuri și cai sprinteni cu care alerga prin văile munților și prin desișurile pădurilor, urmărind mistreții, lupii, urșii, vulpile și alte lighioane.

Nu era rău să mai nimicească acele lighioane vătămătoare, dar lui îi plăcea mai mult să fugărească și să ucidă nevinovatele căprioare și cerbii bătrâni, cu coarne mari și frumoase, care nu făceau rău nimănui. Negură-Împărat avea un singur băiat, pe care îl iubea ca lumina ochilor și căruia voia să-i lase bogățiile lui, precum și puterea de stăpînitor al acelor ținuturi.

Băiatul moștenise de la taică-su patima vânătoarei. Alerga de dimineață pînă seara, cu o mulțime de flăcăi argați și hăitași, adică oameni care goneau fiarele și i le aduceau în bătaia arcului sau a sulitei. Se afunda în codri neumblați, pe unde picior de om nu călcase vreodată. Nu-l înpăimîntau întunecimile pădurii, stejarii trăsniți și schimonosiți, peșterile, stîncile înalte de pe marginea prăpăstiilor fără fund. Căuta mereu locuri tot mai ascunse, primejdii tot mai mari, fiare tot mai sălbatice.

Într-o bună zi, băiatul nu s-a mai întors acasă. Degeaba iscodi, degeaba pedepsi Negură-Împărat pe însoțitorii flăcăului, că nici

unul nu știa unde pierise îndrăznețul vînător. A trecut o zi, au trecut două, au trecut nouă și băiatul nu s-a mai întors. Mult l-a jelit bătrînul, multe lacrimi a vărsat de dorul copilului pierdut! Credea că o să moară de inimă-rea. Îi venea să-și pună capăt zilelor, la gîndul că feciorul său drag, singurul moștenitor, se rostogolise în cine știe ce fund de prăpastie, sau fusese ucis de tîlhari, sau sfîșiat de lighioanele văgăunilor.

„Cine știe ce zimbru l-a spintecat — gîndea el — cine știe ce urs l-a strîns în brațe de i-au trosnit oasele!”

Ca să-și mai uite de amar, Negură-Vodă căuta tot felul de cazne și desfătări. Parcă tot vînătoarea era cea mai crîncenă, că-i fura gîndurile, îi mai stîmpăra dorul și jalea. Din zorii zilei pînă-n faptul nopții, bătea bătrînul coclaurile, trăgea fără milă în orice vietate îi ieșea în cale, fie căprioară, fie viezure, fie gușter, fie porumb sălbatic, fie nevinovată turturea.

Într-o zi, se pomeni față-n față cu un cerb tînăr și frumos, care-l privi cu ochii plini de lacrimi, parcă rugîndu-l să-l cruțe. Dar împăratul neîndurat întinse arcu și trase o săgeată care nimeri drept în grumazul sălbăticiunii. Cerbul o luă la goană, vînătorul, după el. Au alergat ei așa, amîndoi, pînă ajunseră la marginea

pădurii. Acolo era coliba unui pîndar. Cerbul sări gardul și se ascunse în dosul colibeii.

La vederea jivinei cu ochii rugători, pîndarul se apropie cu blîndețe de cerb, din gîtul căruia picurau mari broboane de sînge. Îi scoase cu binișorul săgeata din grumaz, îi spălă rana și i-o legă. Iar sălbăticiunea, ca un semn de mulțumire, îngenunche în fața moșneagului și-i linse mîna dreaptă, mîna care-l îngrijise și-l tămăduise.

În aceeași clipă intră în ograda pădurarului împăratul cel rău, urmat de ceata lui de hăițași.

— Adu cerbu-ncoace! strigă el.

— N-am nici un cerb de dat! răspunse moșul.

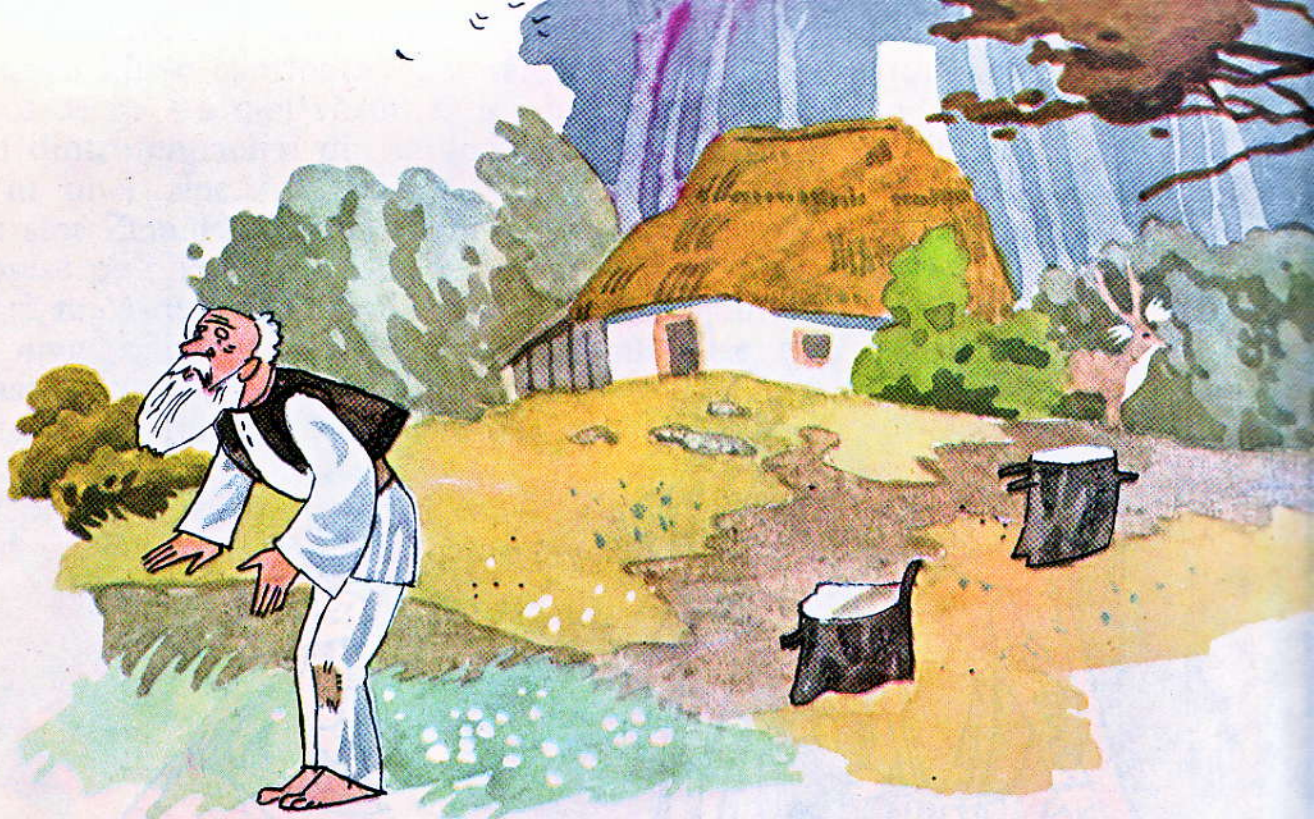
— E cerbul meu, eu l-am săgetat! strigă Negură-Vodă.

— Se prea poate, dar eu l-am scăpat de la moarte și nu ți-l dau!

— Nerușinatule, mișelule, ticălosule! urlă împăratul. Nu știi cu cine vorbești! Eu sînt stăpînul tuturor acestor ținuturi... Ale mele sînt pămînturile, viile, pădurile și munții aceștia, cu toate jivinele și oamenii ce trăiesc pe ele... Eu sînt și stăpînul tău, bătrîne făr' de minte! Supune-te, că de unde nu...

— Vei fi dumneata stăpînul acestor ținuturi, dar în ograda și-n coliba mea, eu sînt stăpînul! răspunse moșneagul cu semeție.

Și se puse în fața cerbului, ocrotindu-l.

Mînios din cale afară, împăratul porunci slujitorilor să puie mîna pe bătrîn, să-l lege și să-i ia vînatul.

Dar, în clipa cînd slugile boierești se apropiau de pîndar, să îndeplinească porunca stăpînului, ce le fu dat ochilor să vadă? Cerbul se apropie de împărat și începu să vorbească:

— Oprește-te, stăpîne, oprește-te, tată!

Și abia rosti cuvîntul „tată“, că-i căzură coarnele și pielea de pe el și se ivi băiatul crezut atîta vreme mort.

Negură se trase doi pași înapoi de mirare și de bucurie. Băiatul mai vorbi:

— Lăsați-l pe bătrîn în pace, mulțumiți-i că m-a scăpat de la moarte! Dacă nu era el, tătucule, nu-ți mai vedeai băiatul nicio-dată!

Și flăcăul povesti tatălui său ce i se întâmplase:

— Precum știi, mă afundasem în codru, la vânătoare, și am tras cu arcul într-o căprioară. Dar săgeata mi-a luat-o vîntul și a zburat sus de nu s-a mai văzut. O lumină orbitoare se făcu în întunericul dintre copaci și din mijlocul acestei lumini văzui chipul frumos al unei zîne.

— Eu sînt Zîna Pădurii — vorbi acea arătare — și-am venit să te pedepsesc pe tine și pe tatăl tău, ca să știți și voi ce e durerea! Să afle și taică-tu suferința de a-și pierde copilul! Să i se mai moaie inima și lui Negură-Vodă, care nu face alta decît să prigonească oamenii și dobitoacele!

Apoi, ridicînd toiagul, Zîna Pădurii făcu cîteva semne în jurul capului meu.

— Te prefac în cerb — strigă ea — și cerb ai să rămii pînă-n ziua cînd vei cunoaște răutatea celor puternici și bunătatea celor slabi.

— Blestemul zînei s-a împlinit. Astăzi am cunoscut durerea săgeții tale, o, puternice părinte, și-am cunoscut alinarea pe care mi-a adus-o bietul pîndar bătrîn și sărac... Mulțumește-i că a fost om de omenie și m-a mîntuit, și făgăduiește-mi că nu vei mai ridica niciodată arcul împotriva nevinovatelor lighioane ale pădurii și ale cerului!

Negură-Împărat începu să plîngă și făgădui băiatului tot ce-i ceruse. Mai ceru iertare bătrînului pîndar, îi dete o pungă de bani, își strînse copilul în brațe și plecară amîndoi, făcînd jurămînt să fie mai buni și mai miloși cu sălbăticiunile pădurii, cu zburătoarele văzduhului și cu peștii din adîncul apelor.

S-au ținut de legămînt, n-au mai vînat cerbi și căprioare, dar cu oamenii tot atît de crud se purta Negură-Vodă. Îi punea să muncească fără nici o răsplată, îi scotea mereu datori, le cerea alte noi dobînzi și dări, pînă cînd, într-o zi, nemaiputînd răbda, oamenii s-au răsculat, l-au alungat pentru faptele lui neomenești. Clăcașii de pîn-atunci, dezrobiți de apăsarea unui singur om, se uniră și începură să muncească folosindu-se ei acum de rodul muncii lor.

Iar feciorul împăratului Negură, nemaivînd ce face, și trebuind să aibă și el un rost pe acest pămînt, se duse la marginea pădurii, unde trăia cu baba lui pîndarul ce-l scăpase cînd era cerb, și-l rugă să-l primească în coliba lui, ca odinioară, și să-l folosească și pe el la gospodărie.

